

ИСТИНСКИЯТЪ ВИНОВНИКЪ

Сждебнатата зала бѣше почти праздна, заднитѣ скамейки — пусти. При разглеждането на това дѣло, въ сѣда нѣмаше друга публика, освенъ странитѣ дошли по свои дѣла. Престѣплението бѣ станало въ едно отдалечено родопско село и не бѣ нашумѣло нито въ вестницитѣ, нито въ обществото. Обаче, подсѣдимата, млада селянка, обвинявана въ убийство на новородено дете, бѣше съ такова нѣжно детско невинно лице, че будѣше недоумение и любопитство всрѣдъ публиката и сѣдитѣ.

Когато председателятъ посѣветва подсѣдимата да каже цѣлата истина предъ сѣда, като повтори, че съ това може сама да си помогне много, тя заприказва съ развѣлнуванъ гласъ, съ подкупваща искреностъ, но почти безъ смущение и страхъ.

— Господинъ сѣдия, не съмъ лъгала никога досега, нѣма да излъжа и васъ. Ще кажа както си бѣше, па вие отсѣдете както знаете... Детенцето, господинъ сѣдия, убихъ азъ. Азъ го убихъ... Не, отказвамъ. Но затова не съмъ виновна само азъ. Истинскиятъ виновникъ е доктора, който сте повикали като свидетелъ. Ще разправа всичко и за него, че той е бащата на това наше детенце.

Гласътъ на подсѣдимата потрепера. Тя бързо се овладѣ и продължи:

— Господинъ сѣдия, азъ съмъ сама на тая пуста земя. Сираче съмъ отъ войната и израстнахъ като сираче, само съ баба на тоя свѣтъ. Другитѣ моми на село знаятъ и хора и седѣнки, и смѣхъ и игри;